

BUITEN DE LIJNTJES

Door Wim Denolf - Foto Saskia Vanderstichele

ALS DOCHTER VAN BOERDERIJHIPPIES IS TRIJN JANSSENS VERKNOCHT AAN HAAR VRIJHEID. MAAR OOK HAAR MUZIKALE, IN 'BLOED EN POEDERSUIKER' GEDOOPTTE ALTER EGO LADY ANGELINA BEVRIJDT ZICH STILAAAN UIT HAAR UNIFORM.

Haar eerste toeschouwers vond Trijn Janssens (37) ruim tien jaar geleden, als straatmuzikante in Los Angeles. Achteraf leidde de accordeon haar naar de Kamikaze Freakshow, een eigenzinnig circusgezelschap, en groepen als Think Of One en Het Maskesmachine. Maar 'de vrouwelijke Guido Belcanto' ontstond pas na de geboorte van dochter Ster in 2002, zegt Janssens: „Ik woonde toen in een woonwagen zonder elektriciteit en droomde ervan om in de vrije natuur te bevallen. Zodoende kocht ik een lapje grond met een meertje tussen Dendermonde en Sint-Niklaas. Mijn dochter is er ter wereld gekomen tussen de berkenbomen en wilde citroenmelisse. Nadien had ik een inkomen nodig, en koos ik definitief voor het muzikantenbestaan.”

Voor je Lady Angelina werd, werkte je zes jaar als kostuumontwerpster voor het Ballet van Vlaanderen.

Tot ik een vast contract aangeboden kreeg. Maar het keurslijf van een vaste baan vloekte met mijn vrijheidsdrang. Mijn eerste cd (*C'est Quoi l'Amour*, uit 2006) heb ik trouwens in eigen beheer uitgegeven, en ik verzorg zelf mijn boekingen. Zolang ik maar niet moet gehoorzamen aan een platenbons of manager.

Lady Angelina brengt tragische liefdesliederen en chansons op het randje van de kitsch, maar de zwarte vleugels laat je nu achterwege.

Ach, die zijn ondertussen tien jaar oud. Mijn collega's bij de Kamikaze Freakshow tikten ze destijds op de kop in São Paolo, maar nu ben ik erop uitgekeken. In het begin hielpen ze me om mijn podiumvrees te overwinnen en emoties te tonen waar ik niet erg trots op ben. Mijn vleugels, zelfgemaakt masker en accordeon waren mijn harnas. Tegenwoordig heb ik zo'n uniform niet meer nodig. Ik ben minder streng voor mezelf geworden, en op muzikaal vlak breng ik ook steeds minder cabaret. Het repertoire blijft een bonte mix van stijlen, maar ik wil me nu in de flamenco verdiepen.

Met andere woonwagewoners heb je twee jaar lang het terrein van het nieuwe justitiepaleis in Antwerpen-Zuid bezet.

Ik heb me altijd ingezet voor meer groen in de stad en respect voor de natuur. Als kind kreeg ik dat vanzelf mee, want we woonden in een afgelegen boerderij in Essen. Vaak verdwenen we een hele dag om te ravotten in de velden. Mijn ouders hebben me wel meer idealen doorgegeven, want als boerderijhippies maakten ze echt alles zelf: brood en groenten, maar ook kleding en speelgoed. Ze waren nooit bang om het met minder te doen, integendeel. Zo moedigden ze me aan om mijn gevoel te volgen en vooral mijn zin te doen. Dat is gemakkelijker als je geen schrik hebt om op een dag zonder verwarming te vallen.

Na een actiecomité tegen de Lange Wapper richtte je dit voorjaar het buurtcomité Borgerhout Beleefd op. Lonkt de politiek?

Ik zou moeilijk de partijlijn kunnen volgen en braafjes akkoord gaan met al haar standpunten. Politici doen me ook vaak aan kleine kinderen denken: iedereen zit op zijn eiland zijn gelijk te verkondigen. Dan draag ik mijn andersglobalisme liever uit via een buurtvereniging of actiegroep. Ik droom ook van een netwerk dat gelijkheid en andere vrouwelijke waarden promoot. Ik heb er zelfs al een naam voor: Feminine Active Movement, of FAM. Als we echt af willen van deze patriarchale, op prestaties gerichte samenleving, dan moeten vrouwen het voortouw nemen.

Dat ruikt naar een protestsong.

Maatschappelijk geëngageerde nummers schrijven lukt me niet goed. Bovendien zijn er andere manieren om positieve energie door te geven. Zeker nu ik mijn eigen stem vind. De oude Lady Angelina stond ver van mijn maatschappelijke ideeën, alsof die twee werelden niet samenhoorden. Tegenwoordig lukt het me beter om alle stukjes in elkaar te passen.

—

Info: www.ladyangelina.com

